

Schriftuurlijke betrekkingen tussen plaatselijke gemeenten (of: vergaderingen)

*Met dit artikel begint de vertaling van hoofdstuk 4
uit het bekende boek "The Church of the Living God" (De Gemeente van de levende God)
van onze hooggeachte broeder R.K. Campbell (1909-1991) uit Noord-Amerika,
die daar jarenlang een gezegende dienst als herder en leraar
voor de Heer heeft mogen doen.*

Inleiding

In het voorgaande hoofdstuk hebben we de Schriftuurlijke kenmerken overdacht van een plaatselijke vergadering van gelovigen, vergaderd op de enige Bijbelse grondslag van samenkomen - namelijk in de erkenning van het éne Lichaam van Christus - en vergaderd tot de Naam van Christus, het enige Goddelijke Middelpunt van het vergaderen. In dit hoofdstuk willen we nu graag de Schriftuurlijke betrekkingen nagaan die tussen zulke vergaderingen behoren te bestaan.

Onafhankelijkheid of eenheid

Wat de onderlinge verhouding van vergaderingen tot elkaar betreft, zijn er twee mogelijkheden:

OF ze kunnen bestaan en zich gedragen als onafhankelijke vergaderingen, dus als op zichzelf staande eenheden, die alleen verantwoordelijk zouden zijn tegenover Christus als het Hoofd in de hemel, zoals sommigen leren en in praktijk brengen;

OF ze functioneren in eenheid met elkaar, waarbij ze zowel gemeenschappelijke als plaatselijke verantwoordelijkheden vervullen, zoals anderen leren en in praktijk brengen.

Kort gezegd is nu de vraag welke van deze twee mogelijke handelwijzen, die uitgaan van twee verschillende uitgangspunten, Schriftuurlijk is. Welke weg wordt ons in Gods Woord gewezen? Welke weg volgden de Nieuwtestamentische vergaderingen? Over deze vraag zal de Schrift ons duidelijkheid moeten geven, aangezien er op dit punt twee verschillende zienswijzen en praktijken zijn ontstaan onder hen die beweren als vergadering samen te komen op Schriftuurlijke grondslag.

Eén Lichaam

Allereerst zouden we willen herhalen wat we in het vorige hoofdstuk al verschillende malen hebben uiteengezet over het plaatselijke gezichtspunt van de Gemeente, namelijk dat elke plaatselijke vergadering de vertegenwoordiging of uitdrukking in die plaats is van de gehele Gemeente van God op aarde, aangezien er slechts één Lichaam is bestaande uit alle ware gelovigen op aarde. De plaatselijke vergadering vormt een onderdeel van een grote eenheid - "de Gemeente van de levende God" - en alleen al vanuit dit gezichtspunt bezien, kan er geen sprake zijn van onafhankelijke vergaderingen.

Als elke plaatselijke vergadering een levend onderdeel is. van dat grote Lichaam van Christus op aarde, dan moet er ook een praktische eenheid en een gemeenschappelijk handelen bestaan tussen al deze plaatselijke vertegenwoordigingen van dat éne Lichaam.

Als dat niet het geval is, wordt de waarheid van het éne Lichaam zowel in beginsel als ook in de praktijk tenietgedaan.

Uit normaal menselijk oogpunt beschouwd is het al bij een groot, internationaal concern met plaatselijke vertegenwoordigingen of vestigingen in veel plaatsen en in veel landen op aarde, noodzakelijk dat al die vestigingen tezamen als een eenheid functioneren volgens uniforme grondbeginselen die plaatselijk worden toegepast. Wanneer elke vestiging onafhankelijk van de andere zou handelen, zouden zij niet als één onderneming functioneren; er moet dus sprake zijn van een gemeenschappelijke handelwijze en van een eenheid in beleid en handelen om op een doeltreffende wijze plaatselijke vertegenwoordigingen of vestigingen van éénzelfde concern te kunnen zijn.

In 1 Korinthe 12 wordt ons de wonderbare eenheid getoond die bestaat tussen al de vele en verschillende leden van het Lichaam van Christus. Daar staat in vers 12: “Want zoals het lichaam één is en vele leden heeft en alle leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam zijn, zo ook Christus” (letterlijk: “de Christus”, dat wil zeggen Christus en de Gemeente). “Doch nu zijn de leden vele, maar het lichaam is één. Het oog kan niet zeggen tot de hand: Ik heb u niet nodig; of ook het hoofd tot de voeten: Ik heb u niet nodig ... Maar God heeft het lichaam zó samengesteld, dat Hij aan het mindere meer eer gegeven heeft, opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden voor elkaar gelijke zorg dragen. En als één lid lijdt, lijden alle leden mee; als één lid geëerd wordt, verblijden alle leden zich mee. En gij zijt [het] lichaam van Christus, en ieder afzonderlijk leden” (1 Kor. 12:20-21,24-27).

Net zoals er een volmaakte eenheid, een gemeenschappelijk functioneren en een wederzijdse afhankelijkheid bestaat tussen de vele en verschillende leden van het menselijk lichaam, zo heeft God hetzelfde ook verordend voor het geestelijk Lichaam van Christus. Evenmin als er onafhankelijkheid, maar integendeel de grootste afhankelijkheid bestaat tussen de leden van het menselijk lichaam, evenmin kan er onafhankelijkheid bestaan tussen de leden van het Lichaam van Christus, wil daar een juist functioneren worden gevonden in overeenstemming met Gods gedachten. Het ene lid kan niet tot het andere lid zeggen: “Ik heb u niet nodig”. Er kan geen sprake zijn van scheuring of verdeeldheid in het Lichaam van Christus. De vergadering te Korinthe was in die tijd het Lichaam van Christus te Korinthe en de gelovigen daar waren ieder afzonderlijk leden van het totale, wereldwijde Lichaam van Christus, de Gemeente.

Wanneer nu het voorgaande geldt voor de afzonderlijke leden van het Lichaam van Christus, moet dan niet hetzelfde beginsel worden toegepast op plaatselijke vergaderingen, die immers niets anders zijn dan groepen van afzonderlijke leden van het Lichaam van Christus, die in één bepaalde plaats samenkomen? Zeer zeker!

De waarheid van het éne Lichaam laat geen enkele vorm van onafhankelijkheid toe, noch persoonlijk, noch gemeenschappelijk.

De eenheid van de Geest bewaren

Er is niet alleen één Lichaam, maar ook één Geest. Efeze 4:3 spoort ons aan om ons te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede. “Eén lichaam en één Geest, zoals gij ook geroepen zijt in één hoop van uw roeping”. “Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt... en wij allen zijn met één Geest gedrenkt” (1 Kor. 12:13).

Laatstgenoemd vers spreekt van de Goddelijke eenheid, die door de Heilige Geest op de Pinksterdag werd gemaakt en waarin alle gelovigen zijn verenigd. Wij allen zijn met één Geest gedrenkt. Deze eenheid is gevormd door de Heilige Geest, Wiens diepste en innigste verlangen het is die eenheid tot stand te brengen en in stand te houden, opdat de raadsbesluiten van de Vader vervuld worden en Zijn Zoon verheerlijkt wordt. Deze eenheid van het Lichaam van Christus, door Gods Geest gemaakt, kunnen wij niet verbreken, want zij is voor eens en voor altijd gevormd en Christus ziet Zijn Gemeente altijd als één geheel, hoe verdeeld zij op aarde ook mag zijn. Maar wij kunnen falen in het openbaren van deze eenheid van de Geest. En daarom worden we vermaand om ons te beijveren deze eenheid te bewaren in de band van de vrede.

Een ander heeft eens geschreven: “De eenheid van de Geest is die kracht of die grondslag die de gelovigen in staat stelt samen te wandelen in hun juiste betrekkingen in de eenheid van het Lichaam van Christus. Het is de morele verwezenlijking van deze eenheid. Door ons te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren, handhaven wij onze betrekkingen met alle heiligen in overeenstemming met de Geest van God - en in de waarheid.”

“We komen met anderen samen tot de Naam van de Heer op de grondslag van één Lichaam en één Geest”. Aldus beijveren wij ons de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede, en zo zoeken wij in de gemeenschap van de Heilige Geest (2 Kor. 13:13) te blijven, Die immers de eenheid van het Lichaam van Christus in stand houdt...”

“Waarin bestaat dan de eenheid van de Geest?” Het is de kracht en het beginsel waardoor de heiligen in staat worden gesteld om in gemeenschap met elkaar de weg te gaan, in hun eigen betrekkingen in het Lichaam en als leden van Christus. Dat kan betekenen dat ik mij moet afzonderen van één van die leden omdat hij wat betreft zijn handel en wandel of in godsdienstig opzicht verbonden is aan datgene wat de toetsing door het Woord van God niet kan doorstaan. Anderzijds kan het me aansporen de gemeenschap te zoeken met een ander die in Godsvrucht en in de waarheid wandelt...

“De eenheid van de Geest sluit tevens alle individualiteit en persoonlijke voorkeuren geheel en al uit. Niemand kan een geïsoleerde plaats innemen. Als iemand terwille van het Woord van de Heer geroepen wordt alleen te gaan staan in een bepaalde plaats, dan is hij desondanks verbonden en in gemeenschap op dezelfde grondslag met allen die in andere plaatsen over de hele wereld in diezelfde waarheid wandelen. De eenheid van de Geest sluit ook de mogelijkheid van individualiteit en persoonlijke voorkeuren uit binnen een gemeenschap van gelovigen: men zou anders in de verleiding kunnen komen om in onafhankelijkheid van andere leden van Christus te handelen; om zelfstandig op te treden en niet in gemeenschap met de overige leden van Christus. Deze eenheid plaatst ons eveneens buiten elk menselijk systeem, maar bewaart ons in die eenheid die naar de wil van God is!”

“De eenheid van de Geest is ruim genoeg voor allen, omdat zij in haar breedte allen omvat, of ze nu aanwezig zijn of niet. Zij sluit uit dat bekend en geaccepteerd kwaad in haar midden wordt toegelaten. Als dit kwaad toch wordt toegelaten, is de eenheid van de Geest totaal verloren gegaan. De eenheid van de Geest is niet slechts de eenheid van Christenen zoals velen die nastreven, dikwijls ten koste van de waarheid van het Lichaam van Christus ... God verbindt eenheid met Christus, en niet Christus met eenheid! Dus moet de verwerkelijking van de eenheid van het Lichaam van Christus - door het bewaren van de eenheid van de Geest - in haar wezen in overeenstemming zijn met Hem, Wiens lichaam zij is. Zij moet daarom in praktisch opzicht heilig en waarachtig zijn omdat Hij de Heilige en de Waarachtige is (Openb. 3:7)” (F.G. Patterson).

We willen nog in het kort opmerken dat er een Goddelijke eenheid in leer en praktijk bestaat, die de Geest van God ons voorstelt in de eerste Brief aan de Korinthiërs. Die Brief was niet alleen bestemd voor de vergadering te Korinthe, maar voor elke vergadering (vergelijk 1 Kor. 1:2). Om dus de eenheid van de Geest te kunnen bewaren, moet er in de vergaderingen overeenstemming zijn in leer en algemene praktijk; hiertoe dienen zij elkaar te erkennen als handelende naar deze Goddelijke eenheid. Er kan geen sprake zijn van een bewaren van de eenheid van de Geest, als vergaderingen onafhankelijk van elkaar op zichzelf staan en voor zichzelf handelen. De waarheid van het éne Lichaam en de éne Geest vereist dat de vergaderingen staan op de grondslag van deze Goddelijke eenheid, en dat zij deze betrekking van eenheid met elkaar ook erkennen en in praktisch opzicht willen verwezenlijken. Het beginsel van onafhankelijke vergaderingen is daarom geheel en al in strijd met en tegengesteld aan de Goddelijke vermaning om “de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede” We moeten het van de hand wijzen als onschriftuurlijk en als verdeeldheid zaaiend.

De eenheid van de Nieuwtestamentische vergaderingen

De leer van de Brieven aan de Korinthiërs

De Eerste Brief aan de Korinthiërs is heel in het bijzonder de Brief die handelt over de orde in de Gemeente. We zullen daarom deze Brief opslaan om onderwijs te ontvangen aangaande de vraag welke betrekkingen er tussen de vergaderingen van gelovigen behoren te bestaan. In hoofdstuk 1:2, dus onmiddellijk aan het begin van deze Brief, wordt reeds het beginsel van de eenheid van de vergaderingen geleerd, want de apostel Paulus richt deze Brief tot “de Gemeente van God die te Korinthe is ... met allen, in elke plaats, die de Naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen, zowel hun als onze Heer”.

Hij ziet de vergadering te Korinthe niet als onafhankelijk staande van de vergaderingen van gelovigen elders, maar verbindt haar met “allen, **in elke plaats**, die de Naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen”. En wat nog belangrijker is: hij wilde zeggen dat deze belangrijke Brief over de orde in de Gemeente niet alleen voor de Korinthiërs bedoeld en van kracht was, maar voor alle gelovigen overal, waar ze ook woonden.

In hoofdstuk 4:17 zegt de apostel dat hij Timotheüs tot hen had gezonden, “die zal u mijn wegen, die in Christus zijn, in herinnering brengen, zoals ik die overal in elke gemeente leer”.

Er was uniformiteit (gelijkheid, eensluidendheid en onveranderlijkheid) in de wegen, in de wijze van doen en in de leer van de apostel. Hij handelde op dezelfde wijze in iedere vergadering. Daardoor gaf hij aan de gelovigen een voorbeeld van de eenheid zoals deze onder de vergaderingen in leer en praktijk moet bestaan.

Vervolgens zegt de apostel in hoofdstuk 7:17, waar de kwestie van het huwelijk aan de orde is: "Maar zoals de Heer aan een ieder heeft toebedeeld, zoals God een ieder geroepen heeft, zó moet hij wandelen. En zo verorden ik **in alle gemeenten**". Ook als het om huwelijksbetrekkingen ging moest er één leer en praktijk zijn in alle vergaderingen.

Dan zegt de apostel in hoofdstuk 11:3-16, waar het gaat over de vrouw die haar hoofd moet bedekken als ze bidt of profeteert: "Doch als iemand lust heeft tot twisten, wij hebben zulk een gewoonte niet, evenmin **de Gemeenten van God**" (vers 16). Er was wat betreft de hoofdbedekking van de vrouw één en dezelfde praktijk en orde in alle vergaderingen.

In hoofdstuk 14:33 schrijft de apostel: "Want God is niet een God van verwarring, maar van vrede, zoals **in alle gemeenten** van de heiligen". In alle vergaderingen moesten "alle dingen welvoeglijk en met orde gebeuren" (vers 40) en in vrede.

Opnieuw wordt op de eenheid gewezen in hoofdstuk 16:1-2:

"Wat nu de inzameling voor de heiligen betreft, doet ook gij zoals ik verordend heb **aan de gemeenten** van Galatië. Laat een ieder van u op de eerste dag van de week thuis iets terzijde leggen en opsparen naardat hij welvaart heeft". Zelfs wat betrof een normale zaak als de collecte, behoorde er een uniforme regel te zijn onder de vergaderingen van Galatië en onder alle andere vergaderingen, die inhield dat de gelovigen op de eerste dag van de week iets terzijde moesten leggen, al naar gelang de voorspoed die God hen gegeven had.

In hoofdstuk 16:19 lezen we: "U groeten **de gemeenten** van Asia". Hier vinden we opnieuw het gezamenlijke gezichtspunt.

Als we verder gaan naar de Tweede Brief aan de Korinthiërs, dan zien we dat deze is gericht aan "de Gemeente van God die te Korinthe is, **met alle heiligen die in geheel Achaje zijn**" (2 Kor. 1:1). Hier verbindt de apostel Paulus de Gemeente van God te Korinthe met alle heiligen in de provincie Achaje, waartoe ook Korinthe behoorde. Hij beschouwde hen niet als onafhankelijke vergaderingen, maar als samen een eenheid vormende in geheel Achaje.

In 2 Korinthe 11:28 hebben we opnieuw een voorbeeld van eenheid. Als de apostel Paulus spreekt over zijn lijdensweg zegt hij: "Behalve de dingen die van buiten zijn, overvalt mij dagelijks de bezorgdheid over **al de gemeenten**". In het hart van deze geliefde dienstknecht van God vormden al de gemeenten samen één geheel en voor al deze gemeenten droeg hij zorg.

Leren deze vele Schriftgedeelten niet afdoende dat de apostel, geïnspireerd door de Heilige Geest, het principe van de eenheid van de vergaderingen onderwees en praktisch verwerkelijkte? Men moet wel moedwillig de ogen sluiten als men dit niet ziet na al de voorgaande gedeelten uit de beide Brieven aan de Korinthiërs te hebben gelezen.

Zoals broeder F.B. Hole terecht heeft geschreven, vinden we in deze beide brieven:

1. de plaatselijke vergadering, het eerste terrein van elke praktische gemeenschap, met haar verantwoordelijkheden wat betreft orde en tucht;
2. de omringende vergaderingen in het betreffende omliggende gebied of de provincie. Zij zijn de eerst betrokkenen wanneer een plaatselijke vergadering faalt;
3. de hele Gemeente overal ter wereld, de uiterste grens tot waartoe de invloed van zulk een falen zich kan uitstrekken.

Allereerst komt dus de plaatselijke verantwoordelijkheid, daarna een gezamenlijke verantwoordelijkheid van de vergaderingen in de omgeving, de provincie of het land, en tenslotte de gezamenlijke verantwoordelijkheid van de vergaderingen overal ter wereld om een gemeenschappelijk en eensgezind getuigenis voor Christus te handhaven.

De gemeenten van Galatië

Ook de Brief aan de Galaten was niet aan één vergadering gericht, maar “**aan de gemeenten van Galatië**” (Gal. 1:2). De apostel Paulus dacht aan al die gemeenten als aan een verenigd getuigenis voor Christus dat satan probeerde af te brengen van de hoop van het evangelie. Hij schreef deze Brief dan ook aan al die gemeenten.

Romeinen 16

Uit de vele groeten in Romeinen 16 kunnen we opmaken hoe nauw de banden waren tussen de arbeiders in Griekenland en de heiligen in Rome. In vers 16 lezen wij de uitdrukking: “**al de gemeenten van Christus** groeten u”. Deze uitdrukking toont ons hetzelfde gemeenschappelijke oogpunt van de vergaderingen zoals we dat gezien hebben in de Brieven aan de Korinthiërs en aan de gemeenten van Galatië.

De Handelingen van de Apostelen

In hoofdstuk 8 zien we hoe de gelovigen te Samaria in een gelukkige gemeenschap werden gebracht met de gelovigen te Jeruzalem, doordat de apostelen Petrus en Johannes tot hen afkwamen en hen de handen oplegden, waardoor zij de Heilige Geest ontvingen. Van oudsher was er sprake van rivaliteit of wedijver tussen Jeruzalem en Samaria. Wanneer nu de gelovigen in deze plaatsen afzonderlijk en onafhankelijk van elkaar de Heilige Geest hadden ontvangen, dan zou hun rivaliteit waarschijnlijk groter dan ooit tevoren zijn geworden. Samaria moest daarom Jeruzalem erkennen. Onafhankelijkheid kon niet worden toegestaan.

In Handelingen 9:31, na de bekering van Saulus van Tarsus lezen we: “**De gemeenten dan door heel Judéa, Galiléa en Samaria** hadden vrede en werden opgebouwd en wandelden in de vreze des Heren en zij namen toe door de vertroosting van de Heilige Geest”. Laat dit ook niet een eenheid zien van de vergaderingen in al deze landstreken? Hoe kon het ook anders, wanneer ze wandelden in de vreze des Heren en in de vertroosting van de Heilige Geest?

Als we dan verder gaan naar Handelingen 15, vinden we daarin een duidelijk en levendig voorbeeld hoe de Nieuwtestamentische vergaderingen in eenheid handelden, alsook van dat wat ze deden toen die eenheid werd bedreigd. Sommigen uit Judéa stonden erop dat de

gelovigen uit de volken besneden moesten worden en de wet van Mozes moesten onderhouden. Nadat Paulus en Barnabas hierover met hen niet weinig hadden geredetwist, werd besloten dat deze twee broeders samen met enige anderen uit Antiochië zouden opgaan naar de apostelen en de oudsten te Jeruzalem over deze twistvraag. Daar werd deze kwestie tijdens een gezamenlijke bespreking geregeld en de wil van de Heer werd volkomen duidelijk zowel voor gelovigen uit de Joden als voor gelovigen uit de volken. Er werd een brief geschreven en deze werd gezonden naar de broeders uit de volken in Antiochië, Syrië en Cilicië door middel van mannen die de apostelen, de oudsten en de gehele gemeente te Jeruzalem daartoe hadden uitgekozen. Toen de brief aan de gelovigen te Antiochië werd voorgelezen, "verblijdden zij zich over de vertroosting" (Hand. 15:31). Een scheuring onder de vergaderingen was voorkomen door een gezamenlijk overleg en door een gemeenschappelijk handelen en blijdschap en vertroosting was het zegenrijk gevolg.

Er was geen sprake van dat Antiochië op een bepaalde wijze zou kunnen handelen door gelovigen uit de volken te ontvangen overeenkomstig Gods vrije genade, en dat Jeruzalem anders zou willen handelen en de gelovigen uit de volken niet zou toelaten. Een dergelijke onafhankelijkheid is hier niet te bespeuren. Door de hele Schrift heen vinden we geen enkel spoor van een dergelijke wanorde en onafhankelijkheid, maar in praktijk en leer wordt duidelijk benadrukt dat er op aarde één Lichaam is, waarvan de eenheid de grondslag van alle zegen is. Elke Christen heeft daarom de dure plicht deze eenheid te handhaven.

Hoewel er tegenwoordig geen apostelen meer zijn en er geen "Jeruzalem" meer is zoals in Handelingen 15, vinden we in dit hoofdstuk toch een belangrijk beginsel voor ons neergelegd, waarnaar wij te allen tijde dienen te handelen. Het gaat hierom dat de vraagstukken of problemen die de Gemeente als geheel betreffen, biddend dienen te worden overdacht in een gezamenlijke bespreking van verantwoordelijke broeders uit de afzonderlijke vergaderingen, die samen in gebed en bespreking de leiding van de Heer zoeken. Vergaderingen of individuele personen hebben niet het recht onafhankelijk te handelen in zulke zaken die de gehele Gemeente betreffen. We moeten "ons beijveren de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede" en daarbij niet vergeten om "in alle ootmoed en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid elkaar in liefde te verdragen" (Ef. 4:2-3). "Is er geen wijze raadslagen zijn, vervalt het volk; maar de behoudenis is in de veelheid der raadsliden" (Spr. 11:14).

We moeten hierbij echter wel bedenken dat het gezag om voor de Heer te kunnen handelen, in overeenstemming met Zijn Woord alleen gegeven is aan de plaatselijke vergadering die tot Zijn Naam vergaderd is. Hoewel het noodzakelijk kan zijn dat broeders op een gezamenlijke bespreking beraadslagen, is aan hen als broeders toch niet het gezag verleend om besluiten te nemen die voor allen bindend zijn. Dit is uitsluitend het voorrecht van een plaatselijke vergadering, die handelt in de Naam van de Heer Jezus en in overeenstemming met Zijn Woord.

We menen dat we het voorgaande moeten leren uit Handelingen 15. De lezer kan zelf beoordelen of het hiernavolgende commentaar op dit hoofdstuk wel Schriftuurlijk is:

'Voor de Raad te Jeruzalem (in Hand. 15), waar de apostelen en oudsten over een aangelegenheid, de Christelijke vrijheid van de gelovigen uit de volken betreffend, beslisten,

bestaat in onze dagen geen tegenhanger, want wij bezitten thans de volledige Nieuwtestamentische geschriften als onze gids voor alle vragen' (tot zover het citaat). Dezelfde schrijver zegt: 'Elke plaatselijke gemeente staat op zichzelf... Ook is er geen sprake van een bond of confederatie van gemeenten in een land, een provincie of een gebied' ('The Church of God', door F. Ferguson).

Hier zien we hoeveel van de Schrift wordt verworpen en genegeerd door hen die het principe van de onafhankelijkheid van de vergaderingen aanvaardden. Een andere dienstknecht van de Heer, die ook de onafhankelijkheid van de vergaderingen handhaafde, vertelde me eens dat hij niet geloofde dat de apostelen en oudsten door de Heilige Geest waren geleid toen ze bijeenkwamen voor de bespreking in Handelingen 15. Wat een vermetelheid en een verwerping van Gods Woord alleen maar om een eigenwillig principe te kunnen handhaven. De apostelen en de oudsten konden zeggen: "Want de Heilige Geest en wij hebben gedacht dat het goed was" (vers 28).

Samenvatting

Zo zien we dus dat er ten tijde van het Nieuwe Testament onder de vergaderingen een praktische band van actieve gemeenschap in de waarheid bestond, gedragen en versterkt door de werkzame kracht van de Heilige Geest. Er bestond in feite een groep van vergaderingen van Gods kinderen die met elkaar in gemeenschap waren, met uitsluiting van allen die niet behoorden tot de gemeenschap van het éne Lichaam. Niet alleen werd de waarheid van het éne Lichaam erkend, maar er was ook zichtbaar een overvloedige liefde en genegenheid in de éne Geest.

Onder de Nieuwtestamentische vergaderingen is geen spoor van onafhankelijkheid te bespeuren noch in de leer noch in de praktijk, of zelfs maar de geringste aanwijzing in de richting van de huidige leer dat elke plaatselijke vergadering op zichzelf zou staan. Deze onafhankelijkheidsleer berust daarom op menselijke verzinselen en moet worden verworpen als zijnde niet uit God.

OP DE AARDE GEBONDEN

Het beginsel van eenheid van handelen vinden we eveneens aangeduid in de woorden van Christus onze Heer in Mattheüs 18:18: "Voorwaar, Ik zeg u: Alles wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemel gebonden zijn; en alles wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemel ontbonden zijn". In de voorafgaande verzen sprak Christus over tucht en over iemand die niet naar de Gemeente wilde horen en geen berouw wilde tonen over zijn zonde tegenover zijn broeder. Zo iemand moest uit het midden van de Gemeente worden weggedaan en zijn zonde moest door die tuchtmaatregel op hem gebonden worden.

Het algemeen geldend karakter van de tucht

Deze bestuurlijke gezagshandeling van het binden of ontbinden van zonden door hen die tot de Naam van de Heer Jezus Christus vergaderd zijn, is naar de Woorden van de Heer bindend zowel op de aarde als in de hemel. Merk op dat de Heer niet zegt: "Alles wat gij zult binden in de Gemeente of in de Vergadering, zal in de hemel gebonden zijn", maar: "Alles wat gij op

de aarde binden zult, zal in de hemel gebonden zijn". Deze uitdrukking "op de aarde" omvat ongetwijfeld meer dan alleen de plaatselijke vergadering waarin de tucht wordt uitgeoefend. Deze woorden van Christus laten ons zien dat de tuchthandeling van één vergadering waartoe in de Naam van de Heer besloten is, bindend is voor alle andere vergaderingen op de aarde. Wat in overeenstemming met Zijn Woord gebonden is in één vergadering, is op de hele aarde gebonden en bekrachtigd in de hemel, en dient daarom als zodanig te worden erkend door alle vergaderingen. Hiervan af te wijken zou een ontkenning betekenen van de eenheid van het Lichaam van Christus; het betekent eveneens dat men dan handelt als onafhankelijke vergaderingen in strijd met de Woorden van de Heer die immers zeggen dat een besluit van een vergadering bindend is op de aarde en in de hemel.

Indien iemand op Schriftuurlijke gronden door een plaatselijke vergadering uitgesloten is, dan bevindt hij zich buiten de hele Gemeente van God op aarde, en moet hij worden beschouwd als uitgesloten door iedere andere vergadering, waar ook op aarde. Zoals we reeds eerder hebben vastgesteld, vertegenwoordigt de plaatselijke vergadering de gehele Gemeente van God op aarde en handelt als zodanig voor en in de plaats van die gehele Gemeente op aarde en dus niet alleen maar voor zichzelf plaatselijk. De eenheid van handelen in tuchtzaken in het midden van de vergaderingen wordt ons zo geleerd door de woorden van de Heer in Mattheüs 18:18.

Iemand heeft eens terecht geschreven: "Veronderstel dat wij hier een persoon moeten uitsluiten en u in S. ontvangt hem wel, dan ontkent u hiermee duidelijk dat wij hier ter plaatse als gelovigen tezamen vergaderd zijn tot de Naam van Christus, die handelen op Zijn gezag, want juist daarop berust het uitoefenen van tucht. Bovendien wordt dan ook de eenheid van het Lichaam geheel en al geloofend. Het is toch duidelijk dat, als ik in getrouwheid aan Christus een aandeel heb in iemands uitsluiting hier ter plaatse, ik dat aandeel niet kan handhaven in een andere plaats als ik daar met hem zou broodbreken. Broeders die tot de Naam van de Heer vergaderd zijn, zijn niet onfeilbaar en het aantekenen van bezwaar kan heel terecht zijn, maar als iemand wordt toegelaten in de ene plaats, terwijl hij uitgesloten is in een andere plaats, dan is het duidelijk dat dit het einde betekent van de eenheid en het gemeenschappelijk handelen ... Hoe zou ik het eens kunnen zijn met iemands uitsluiting hier ter plaatse en tegelijkertijd met zijn toelating te S.? Het is absoluut onmogelijk om weloverwogen tot zó'n conclusie te komen. Wanneer ik hier ter plaatse niet met hem in gemeenschap ben en elders wel, is er geen sprake meer van de eenheid van het Lichaam. En waar blijft dan het gezag van de Heer?" (J.N. Darby).

Een verkeerde handelwijze

Het is niet denkbeeldig dat een vergadering faalt in haar tucht - uitoefening en een verkeerde beslissing neemt. Het is mogelijk dat men de wil van God niet verstaat door een lage geestelijke of zelfs vleselijke toestand en het kan nodig zijn dat haar handelwijze wordt herzien. Desondanks behoort het besluit van een vergadering, zelfs als het twijfelachtig is, door andere vergaderingen in eerste instantie te worden gerespecteerd. Geen enkele vergadering heeft het recht onmiddellijk een beslissing van een andere vergadering terzijde te schuiven, omdat men die als onrechtvaardig beoordeelt. Dat zou onafhankelijk handelen zijn. Wanneer de ene vergadering zich aanmatigt bevoegd te zijn de handelingen van een andere vergadering te beoordelen en meent voor zichzelf wel te kunnen beslissen of zij haar

besluiten al of niet zal accepteren, is dit in de praktijk beslist een loochening van de waarheid van het éne Lichaam en volslagen onafhankelijkheid.

Wij geloven dat de hiernavolgende citaten uit de geschriften van een hooggeacht dienstknecht van Christus, J.N. Darby, Gods weg aanwijzen die gevolgd moet worden met betrekking tot vergaderingsbesluiten en de onderlinge verhoudingen tussen de vergaderingen:

‘Ik ben altijd van mening geweest dat het de weg van de wijsheid is en wat God ook erkent, namelijk om in eerste instantie het besluit van een vergadering te eerbiedigen... Zelfs al twijfel ik aan de juistheid van een beslissing van een vergadering, moet ik die toch in eerste instantie aanvaarden en daarnaar handelen. Ik weet bij ondervinding dat het Gods weg is om een beslissing van een vergadering van God te eerbiedigen, waarbij er vrijheid is om bezwaar te maken en de vergadering te vragen haar oordeel te herzien’ (“Letters”, nieuwe uitgave, deel 2, pag. 132 en 399).

‘Maar hoewel een plaatselijke vergadering in feite een eigen, persoonlijke verantwoordelijkheid heeft; en hoewel haar besluiten, wanneer die uit God zijn, de andere vergaderingen binden, aangezien zij in de eenheid van het éne Lichaam staan, doet dit feit niets af aan een ander feit van het hoogste belang, dat velen lijken te vergeten, namelijk het feit dat de broeders uit andere plaatsen de vrijheid hebben zich in een bepaalde vergadering, evenzeer als de plaatselijke broeders, te uiten tijdens een bespreking van de aangelegenheden die deze vergadering van gelovigen betreffen, hoewel zij niet tot die plaatselijke vergadering behoren. Wanneer we dit zouden ontkennen, zou dit een ernstige loochening zijn van de eenheid van het Lichaam van Christus’.

‘Bovendien kunnen het geweten en de zedelijke toestand van een plaatselijke vergadering zodanig zijn dat men blijk geeft van onwetendheid, of op z'n minst van een gebrekkig inzicht en een beperkt begrip van datgene wat wij verschuldigd zijn aan de heerlijkheid van Christus en aan Hem Zelf. Dit alles kan het geestelijk inzicht zozeer verzwakken dat er geen enkele geestelijke kracht meer is om zowel het goede als het kwade te onderscheiden. Het is ook mogelijk dat in een vergadering vooroordelen, haast, of zelfs voorliefde voor personen, en de invloed van één persoon of van meerderen, het oordeel van een vergadering op een dwaalspoor kunnen brengen, en er de oorzaak van zijn dat er onterecht tucht wordt uitgeoefend en op deze wijze een broeder ernstig onrecht wordt aangedaan’.

‘Wanneer dit het geval is, is het een echte zegen als geestelijke en wijze broeders uit andere vergaderingen zich hiermee zouden bezig houden en zouden proberen het geweten van de vergadering wakker te maken; eveneens wanneer ze zouden komen op verzoek van de betreffende vergadering of van degenen voor wie deze aangelegenheid op dit ogenblik de grote moeilijkheid vormt. In zo'n geval moet hun bemoeienis geenszins worden ervaren als een inmenging, maar zij moet worden aangenomen en erkend in de Naam van de Heer. Elke andere handelwijze zou goedkeuring van onafhankelijkheid betekenen en een loochening van de eenheid van het Lichaam van Christus’.

‘Niettemin dienen zij die op deze wijze eens hulp willen bieden, niet op te treden zonder de overigen in de vergadering, maar met het geweten van allen rekening te houden.’

‘Wanneer een vergadering alle bezwaren heeft afgewezen en weigert de hulp en het oordeel van andere broeders aan te nemen, als het geduld uitgeput is, is een vergadering die daarmee in gemeenschap is geweest gerechtigd, als ze het verkeerde besluit van deze vergadering herroept en de persoon die uitgesloten was ontvangt, als zijn vergadering een verkeerd besluit ten aanzien van hem had genomen. Maar als we tot deze extreme maatregel gedwongen zijn, is deze moeilijkheid een zaak geworden van het weigeren van gemeenschap met de vergadering die verkeerd gehandeld heeft, en daardoor uit eigener beweging haar gemeenschap verbroken heeft met de overigen die handelen met het oog op de eenheid van het Lichaam. Dergelijke maatregelen kunnen alleen na veel zorg en geduld genomen worden, opdat allen in hun geweten overtuigd kunnen zijn dat deze handelwijze uit God is’.

‘Ik vraag aandacht voor deze onderwerpen omdat er een tendens tot onafhankelijk handelen zou kunnen ontstaan in elke plaatselijke vergadering door de dienst te weigeren van broeders uit andere plaatsen die in gemeenschap zijn’. (Bovenstaande citaten zijn vertaald uit de ‘Messenger Évangé-lique van 1872’).

De Goddelijke handelwijze

Graag willen we hier enkele dingen noemen die naar onze overtuiging de handelwijze naar Gods wil zijn wat betreft het handelen van een vergadering bij het binden of ontbinden en bij mogelijke fouten die daarbij gemaakt kunnen worden. We laten in het kort de volgende opsomming van beginselen volgen:

1. Normaal gesproken bindt God volgens Mattheüs 18:18 datgene in de hemel, wat de vergadering op aarde bindt. Wanneer iemand niet wil horen naar de Gemeente, die namens God handelt, openbaart hij weerspanning, wat een zonde van de toverij is en weerstreven, wat afgoderij en beeldendienst is (1 Samuël 15:23). Dit vers luidt in de J.N. Darby-vertaling: "Want rebellie (opstand) is [als] de zonde van waarzeggerij en eigenzinnigheid is [als] ongerechtigheid en afgodendienst".
2. Het is noodzakelijk dat de gelovigen bij vergaderings-besluiten aan elkaar en aan de Heer onderdanig zijn (1 Petrus 5:5). Als er in een vergadering geen eenheid van oordeel is, moet de éne groep haar mening niet doorzetten tegen de bezwaren van de anderen. Anderzijds, wanneer een vergadering grotendeels eenstemmig is, is het Schriftuurlijk dat de anderen zich bij dat oordeel neerleggen, zelfs als ze menen dat dit onjuist is, tenzij het gaat om een zaak van zéér essentieel belang.
3. Wanneer echter het oordeel van een vergadering beslist onrechtvaardig is en niet vanuit de Schriften kan worden onderbouwd, kunnen we niet geloven dat de Rechter der ganse aarde, Die doet wat recht is (Genesis 18:25) van iemand zou vergen zich blijvend te buigen voor iets dat onrechtvaardig is en in strijd met de Schrift. De woorden van de Heer: "Alles wat gij op aarde binden zult, zal in de hemel gebonden zijn", zijn niet onvoorwaardelijk en definitief en mogen niet verkeerd uitgelegd worden als gelijkstaand met "goedgekeurd in de hemel". De troon in de hemel kan alleen datgene goedkeuren wat rechtvaardig is, wat in overeenstemming met Gods Woord is en door Zijn Geest bewerkt. Een handeling van een vergadering kan wel

worden beschouwd als gebonden in de hemel, maar als die handeling niet in overeenstemming is met het Woord en de wil van God, zal zij veeleer een knellende band zijn met een nasleep van verdriet en verwarring, dan dat zij een verenigende band van vrede is, die harten samenvoegt in een gelukkige, heilige en onbelemmerde gemeenschap in de Geest.

4. In dergelijke gevallen van een onjuist en onrechtvaardig oordeel van een vergadering, moet er op een ordelijke en Goddelijke wijze gehandeld worden. Wanneer een ieder doet wat recht is in zijn eigen ogen, is verwarring het gevolg, zoals in de dagen van de richters in Israël (Richteren 17:6; 21:25) en het gezag wordt dan nietig verklaard of wordt dan in de wind geslagen. Maar: "God is niet [een God] van verwarring, maar van vrede" (1 Korinthe 14:33). De ordelijke handelwijze voor personen of voor vergaderingen die geestelijk geoefend zijn ten aanzien van dit verkeerd genomen besluit zou moeten zijn dat zij hun geestelijke oefeningen in een geest van genade voorstellen aan de vergadering en proberen haar "een nog uitnemender weg" te wijzen (1 Korinthe 12:31). Wanneer ons oog en ons hart eenvoudig zijn, zullen we Gods eer en verheerlijking zoeken en niet trachten onszelf te rechtvaardigen. Op deze wijze zal het beginsel van genade in het geven van leiding toegepast worden zowel op vergaderingen als op individuele personen.
5. In een dergelijk geval moet de vergadering bereid zijn haar oordeel en handelwijze opnieuw te overwegen, omdat die naar het oordeel van de broeders in het algemeen zichzelf niet aanbevelen als uit God en evenmin overeenkomstig Zijn Woord. Gods Woord is ons gegeven om te verbeteren (2 Timotheüs 3:16) evengoed als voor andere doeleinden, en vergaderingen zowel als personen dienen zich aan dat Woord te onderwerpen.
6. Uiteindelijk heeft onderwerping aan het hoogste gezag voorrang boven onderwerping aan ondergeschikt gezag; en de oproep om te "horen wat de Geest tot de gemeenten zegt" (Openbaring 2:7,11,17,29; 3:6,13,22) heeft voorrang boven de opdracht om "naar de gemeente te horen" (Mattheüs 18:17). Dit is in overeenstemming met het uitgangspunt in Handelingen 5:29: 'Men moet God meer gehoorzaam zijn dan mensen'. Wanneer een vergadering eigenzinnig of verkeerd optreedt, handelt zij 'naar de mens' (1 Korinthe 3:3). Christus blijft steeds het Hoofd van de Gemeente en alles moet aan Hem onderworpen zijn.
7. Wanneer een vergadering daarom voortdurend blijft volharden in een oordeel dat door hun broeders algemeen als onrechtvaardig en in strijd met de Schrift wordt beoordeeld, dan openbaart deze vergadering dat zij - door verbetering en terechtwijzing vanuit Gods Woord te weigeren - zich niet aan de Heer, het Hoofd van de Gemeente, onderwerpt en verliest zo haar eigenlijke karakter als vergadering van God. Uiteindelijk zal zo'n vergadering door de anderen afgesneden moeten worden van de gemeenschap. Dit zou een extreme situatie zijn, en deze maatregel behoort alleen te worden genomen nadat alle pogingen van de genade om haar te herstellen, hebben gefaald.

We vertrouwen dat het voorgaande onze lezers zal helpen om duidelijker de Goddelijke weg te onderscheiden met betrekking tot de besluiten van de vergaderingen en de juiste betrekkingen die tussen de vergaderingen onderling moeten bestaan, in het bijzonder wanneer falen en moeilijkheden zich openbaren. Het is te wensen dat wij voor extreme handelingen van elke aard bewaard mogen blijven, zowel ter ene als ter andere zijde en

eveneens behoed mogen worden voor onafhankelijkheid, in welke vorm dan ook.

De zeven Gemeenten in Klein-Azië

Zij die het beginsel van de onafhankelijke vergaderingen verdedigen, beroepen zich als grondslag voor hun handelwijze voortdurend op de Zendbrieven aan de zeven gemeenten in Klein -Azië, zoals vermeld in Openbaring 2 en 3. Zij wijzen erop dat de Heer Zich tot elke vergadering afzonderlijk richtte, en niet Efeze met het falen en de ongerechtigheid van Pergamus of met die van Thiatyra belastte, of omgekeerd. Daaruit trekken zij de conclusie dat wij niet verantwoordelijk zijn voor dat wat in andere vergaderingen plaatsvindt, maar dat iedere vergadering, voor haar eigen aangelegenheden, uitsluitend verantwoording verschuldigd is aan Christus als haar Hoofd. Laten wij deze leer eens onderzoeken en nagaan of zij in overeenstemming is met de gehele waarheid van de Schrift.

Allereerst willen we erop wijzen dat het Boek der Openbaring ons niet de orde in de Gemeente leert of ons de beginselen van het vergaderen voorschrijft. Dat is niet het doel van dit Bijbelboek. Hoewel we stellig uit deze eerste drie hoofdstukken van de Openbaring veel nuttige waarheden aangaande het gedrag en de ontwikkeling van de Gemeente kunnen leren, aangezien deze hoofdstukken ons in werkelijkheid de profetische geschiedenis van de belijdende Christenheid weergeven, hebben we toch absoluut het Boek der Handelingen en de Brieven van de apostel Paulus nodig om volledig onderwijs te ontvangen over de Gemeente en haar orde alsmede over de beginselen voor haar gedrag en handelwijze. Hieraan hebben we reeds eerder aandacht geschonken, en we hebben vastgesteld dat nergens in de Schrift ook maar enige vorm van onafhankelijkheid in handelen wordt geleerd of in praktijk werd gebracht. Maar wel hebben wij daarin gevonden de leer van de eenheid van de Gemeente en van de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid en het gezamenlijk handelen.

Plaatselijke verantwoordelijkheid

Het is vanzelfsprekend zeker waar dat elke vergadering in de eerste plaats verantwoording verschuldigd is aan Christus, haar Hoofd, voor dat wat in haar midden gebeurt.

Allereerst geldt de plaatselijke verantwoordelijkheid van iedere vergadering om de heiligheid van de Heer en de Schriftuurlijke orde te handhaven op haar eigen terrein van verantwoordelijkheid. Het is daarom alleen maar vanzelfsprekend dat we zien dat de Heer de zeven gemeenten in Klein-Azië afzonderlijk aanspreekt en elk van hen aanwijst wat Hij in hun midden goedkeurt, en ook wat niet in overeenstemming is met Zijn heiligheid of Zijn wensen en verlangens. Maar de hele waarheid van deze zaak is dat haar verantwoordelijkheid niet ophoudt bij haarzelf als plaatselijke vergadering.

Gezamenlijke verantwoordelijkheid

Er bestaat een gezamenlijke zowel als een plaatselijke verantwoordelijkheid om de waarheden van Gods Woord te handhaven. Dit vloeit voort uit het feit dat we leden zijn van het éne Lichaam van Christus. De afzonderlijke vergaderingen zijn een deel van dat éne Lichaam van Christus op aarde, en kunnen dus niet bestaan als even zo vele plaatselijke, van

elkaar onafhankelijke lichamen. Zij zijn de plaatselijke vertegenwoordigingen van het éne Lichaam van Christus op aarde, en de belangen van het gehele Lichaam moeten óók de belangen en de zorg zijn van iedere plaatselijke vergadering.

Wanneer wij ons nu rechtstreeks bepalen bij de Zendbrieven aan de zeven Gemeenten in Klein-Azië, dan vinden we dat de Heer niet alleen iedere gemeente aansprakelijk stelde voor de toestand in haar eigen midden, maar dat Hij ook elke brief besloot met: "Wie oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt". Let er op dat Hij niet zei: "Hoor wat de Geest tot u zegt", of "tot de gemeente", maar: "...die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt". Dit is meervoud en wijst op de gezamenlijke verantwoordelijkheid en op de eenheid van de vergaderingen.

Efeze moest niet alleen horen wat de Heer tot haar plaatselijk te zeggen had, maar zij moest horen wat de Geest te zeggen had tot alle gemeenten in Klein-Azië. Hetzelfde gold voor elke andere gemeente. Zij moesten horen datgene wat de Geest tot de andere gemeenten zei, evengoed als zij moesten horen datgene wat tot henzelf gezegd werd. Zij mochten niet onwetend zijn aangaande eikaars geestelijke toestand, noch daar onverschillig tegenover staan. Elke vergadering moest weten wat de Geest van God te zeggen had over de verkeerde of boze dingen in iedere andere vergadering, en zij droegen daarvoor een gezamenlijke verantwoordelijkheid.

Wanneer het door de Heer aangewezen bestaande kwaad in Thyatira niet werd weggedaan, konden Smyrna of Filadelfia dan personen uit de vergadering van Thyatira ontvangen of de heiligen met een aanbevelingsbrief daarheen zenden? Zeer zeker niet! Door dat te doen zouden ze immers gemeenschap uitdrukken en verbonden worden met dat wat de Heer als kwaad veroordeeld had. Verbinding met kwaad verontreinigt. "Weet gij niet dat een weinig zuurdeeg het hele deeg zuur maakt?" (1 Korinthiërs 5:6).

De overwinnaars aangesproken

In elke Zendbrief aan de verschillende gemeenten in Klein-Azië wordt de overwinnaar aangesproken in verbinding met het horen van datgene wat de Geest tot de gemeenten zegt. Overwinnaars zouden acht geven op de boodschap van de Geest en het kwaad wegdoen, of anders zichzelf wegreinigen van het kwaad door zichzelf van het kwaad af te zonderen. Wanneer de vergadering zichzelf niet zou oordelen en het kwaad niet uit haar midden zou wegdoen, dan zouden de afgezonderde overwinnaars de enigen zijn met wie gemeenschap kon worden geoefend in gerechtigheid en heiligheid.

Zou de vergadering te Efeze nog erkend kunnen worden als een vergadering van God, en zouden er nog individuele gelovigen daaruit ontvangen of naar deze vergadering aanbevolen kunnen worden, nadat de Heer de kandelaar uit hun midden had weggenomen, zoals Hij hun gezegd had dat Hij doen zou, wanneer zij zich niet zouden bekeren? Zeer zeker niet! Alleen de afgezonderde overwinnaars konden worden erkend en in gemeenschap worden ontvangen door de overwinnaars in andere plaatsen. Deze handelwijze zou de goedkeuring van de Heer ontvangen.

We vinden dus in de Zendbrieven aan de zeven Gemeenten in Klein-Azië geen enkele grond

voor de gedachte van onafhankelijke vergaderingen, maar veeleer zien we daarin het eenstemmige, onveranderlijke onderwijs van de Schriften betreffende de eenheid en de gezamenlijke verantwoordelijkheid van de vergaderingen.

Voorbeelden van eenheid in Israël

In het Oude Testament erkende God het volk Israël als Zijn volk. Zij waren Zijn uitverkorenen, en Hij was hun God en woonde in hun midden.

In het Nieuwe Testament vormt God een Gemeente uit alle volken en erkent haar als Zijn woonplaats en als Zijn volk. We hebben al eerder uitgelegd dat de Nieuwtestamentische Gemeente gekenmerkt werd door eenheid in haar beginselen en in haar handelwijzen. We zullen nu zien dat het beginsel van eenheid ook Gods bedoeling en wil was voor het volk Israël en dat de eenheid van de twaalf stammen in het Oude Testament steeds opnieuw werd benadrukt en vereist.

Het is belangrijk dat we achtslaan op dit beginsel van eenheid in Israël, aangezien ons in het Nieuwe Testament wordt medegedeeld dat "alles wat tevoren geschreven is, tot onze lering is geschreven", en dat "al deze dingen" in Israël "hun zijn overkomen tot voorbeelden en zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, op wie de einden der eeuwen gekomen zijn". Het zijn typen en zij vormen een "schaduw van de toekomstige goederen" (Rom. 15:4; 1 Kor. 10:11; Hebr. 10:1).

Want indien het volk Israël één was, hoeveel te meer is dan het Lichaam van Christus, de Gemeente, één! En wanneer onafhankelijkheid al in Israël verkeerd was, hoeveel te meer moet het dan verkeerd zijn in de Gemeente van God!

Wanneer we willen wijzen op voorbeelden van de eenheid van het volk Israël kunnen we naar onze mening niet beter doen dan de woorden van C.H. Mackintosh (uit "Aantekeningen op Deuteronomium") te citeren, die dit onderwerp op duidelijke wijze als volgt heeft samengevat:

Het volk was één

'De steden en stammen waren niet onafhankelijk, zij waren tezamen verenigd door een heilige band van nationale eenheid - een eenheid die haar middelpunt had in de plaats waar God tegenwoordig was. De twaalf stammen van Israël waren onverbreeklijk met elkaar verbonden. De twaalf toonbroden op de gouden tafel in het Heilige vormden het prachtige beeld van deze eenheid. Elke ware Israëliet erkende deze eenheid en verheugde zich erin. De twaalf stenen in de rivierbedding van de Jordaan en de twaalf stenen op de andere oever van de Jordaan, en Elia's twaalf stenen op de berg Karmel - zij maakten allen dezelfde grote waarheid bekend: de onverbreekbare eenheid van de twaalf stammen van Israël'.

'De vrome koning Hizkia erkende deze waarheid toen hij opdracht gaf dat het brandoffer en het zondoffer voor heel Israël gebracht zouden worden (2 Kron. 29:24). De gelovige en trouwe koning Josia erkende deze waarheid eveneens en handelde ernaar, toen hij zijn hervormingsmaatregelen doorvoerde in alle landen die aan de kinderen Israëls

toebehoorden (2 Kron. 34:33).

De apostel Paulus getuigt in zijn prachtige toespraak voor koning Agrippa van dezelfde waarheid, als hij zegt: "tot welke belofte onze twaalf stammen, voortdurend nacht en dag God dienende, hopen te komen" (Hand. 26:7).

'En wanneer we vooruitzien naar de stralende toekomst, schijnt dezelfde schitterende waarheid met hemelse luister in het zevende hoofdstuk van het Boek der Openbaring, waar we de twaalf stammen van Israël zien, verzegeld en in veiligheid gebracht om de zegen en heerlijkheid van God te kunnen ontvangen in verbinding met een grote schare die niemand tellen kon uit elke natie en alle geslachten en volken en talen. En tenslotte zien we in Openbaring 21 de namen van de twaalf stammen, gegraveerd in de poorten van de heilige stad Jeruzalem, de zetel en het middelpunt van de heerlijkheid van God en van het Lam'.

'Zo hebben we van de gouden tafel in het Heilige tot aan de gouden stad die neerdaalt van God uit de hemel een wonderbare ononderbroken keten van getuigenissen als bewijs van de geweldige waarheid van de onverbreekbare eenheid van de twaalf stammen van Israël'.

'En wanneer de vraag wordt gesteld: "Waar kunnen we deze eenheid zien?", of "Hoe zagen Elia, of Hizkia, of Josia of Paulus deze eenheid?", dan is het antwoord heel eenvoudig: zij zagen deze eenheid door het geloof. Zij sloegen een blik in Gods heiligdom, en daar, op de gouden tafel, aanschouwden zij de twaalf toonbroden die het volmaakte onderscheid en toch de volmaakte eenheid van de twaalf stammen bekendmaakten. Niets kan zo prachtig mooi zijn! Gods waarheid houdt stand in eeuwigheid! De eenheid van Israël werd gezien in het verleden en zij zal ook in de toekomst worden gezien! En hoewel de eenheid van Israël, evenals de de meer verheven eenheid van de Gemeente, in de tegenwoordige tijd onzichtbaar is, niettemin neemt het geloof haar onveranderd aan, houdt haar onwrikbaar vast en belijdt haar tegenover tienduizend vijandelijke machten en invloeden'. Tot zover de woorden van C.H. Mackintosh.

In Jericho

In de geschiedenis van de zonde van Achan te Jericho zien we hoe God met Israël in tucht handelt op grond van haar nationale eenheid. Toen Achan, een man uit de stam van Juda, zondigde door overtreding van het verbond des HEREN, dat Hij Israël geboden had en nam van de vervloekte dingen in Jericho, ontstak de toorn des HEREN tegen de kinderen Israëls en liet God hen in de strijd bij Ai een nederlaag lijden. Toen Jozua hierover smekend riep tot de Heere HEERE, zei Hij: "Israël heeft gezondigd; en zij hebben ook Mijn verbond, dat Ik hun geboden had, overtreden; en ook hebben zij van het verbannene genomen en ook gestolen en ook gelogen....." (Jozua7:11).

Het kwaad betrof niet alleen Achan of zijn gezin of zijn stam, maar het betrof héél Israël. God stelde heel Israël aansprakelijk voor deze zaak, omdat alle stammen tezamen één volk vormden. In Gods oog was het hele volk vereenzelvigd of ééngemaakt met de zonde van Achan en daardoor verontreinigd. Niet alleen Achans gezin of de stam van Juda was erdoor verontreinigd en werd er verantwoordelijk voor gesteld, maar héél Israël. Daarom "stenigde gans Israël hem met stenen" (Jozua 7:25) en deed zó het kwaad weg. "Alzo keerde de HEERE Zich van de hittigheid van Zijn toorn" en kon Hij weer met het volk Israël zijn.

Hetzelfde beginsel is van toepassing op de Gemeente van God en op de afzonderlijke vergaderingen in onze tijd. Als iemand in een vergadering heeft gezondigd, is de gehele vergadering daardoor verontreinigd en is verplicht te handelen met het kwaad, anders kan God niet langer met hen zijn. En evenzo worden ook alle vergaderingen die in gemeenschap zijn met een bepaalde vergadering waar kwaad wordt toegelaten, daardoor verontreinigd, en zij moeten dat kwaad dan ook oordelen. De Gemeente is één, zoals Israël één was, en voor beide geldt een overeenkomstige verantwoordelijkheid. Gods beginselen veranderen nooit; daarom is de les die God Israël in Jericho leerde, óók een les voor de Gemeente, hetgeen bevestigd wordt door de leer van het Nieuwe Testament.

Kwaad in een stad

In Deuteronomium 13:12-15 kreeg Israël aanwijzingen hoe te handelen wanneer zij over afgoderij in één van hun steden hoorden. Dit bericht moest worden onderzocht, en wanneer het de waarheid was en de zaak zeker bleek te zijn, dan moesten de inwoners van die stad geheel geslagen worden met de scherpte van het zwaard en de stad moest geheel met vuur worden verbrand. Er was bij voorbeeld geen sprake van dat iemand in het zuiden van Israël zou kunnen zeggen: 'Wat hebben wij te maken met die zonde in het noorden, of in die bepaalde stad? Een dergelijk kwaad wordt onder ons niet geleerd. Elke stad is verantwoordelijk voor het handhaven van de waarheid binnen haar eigen grenzen. Dat is een plaatselijke aangelegenheid; we voelen ons niet verantwoordelijk om ons in hun zaken te mengen, enzovoort.'

Indien men zó zou spreken, zou dat een loochening zijn geweest van de eenheid van Israël. Het kwaad was in een stad van Israël uitgebroken en als een andere stad tot Israël behoorde, dan werd dit kwaad beschouwd als voorkomende óók onder de inwoners van die andere stad van Israël. Bovendien luidde Gods duidelijk bevel: "Wanneer gij zult horen zeggen ..., zo zult gij onderzoeken...". Zo waren dus de eenheid van het volk van God en Gods duidelijk bevel voor hen twee dwingende redenen om het gerapporteerde kwaad te onderzoeken en er mee te handelen. Zij moesten nagaan of inderdaad "deze gruwel in het midden van u was gedaan" (zie vers 14). Het was niet slechts een geval van kwaad dat in een zekere stad was uitgebroken, maar "in het midden van u", dus van kwaad in Israël. Het uitbreken van kwaad in een bepaalde stad was naar de gedachten van God uitdrukkelijk een aangelegenheid en een zorg voor geheel Israël.

Wanneer elke stad en elke stam een onafhankelijke grondslag ten opzichte van elkaar zouden innemen, dan zou de hogepriester de twaalf toonbroden kunnen nemen van de gouden tafel, van voor het aangezicht van de Heer, en ze her en der verspreid kunnen verstrooien, want de eenheid van Israël zou dan immers verdwenen zijn. Maar zo'n onafhankelijkheid werd in Israël niet toegestaan, en evenmin kan God dit goedkeuren in Zijn vergaderingen.

Zo leggen zelfs de voorschriften voor Israël de nadruk op het beginsel van eenheid en van een gezamenlijke verantwoordelijkheid en handelwijze. Ze komen overeen met wat we in het Nieuwe Testament hebben gevonden als de weg van God voor de Gemeente en voor de betrekkingen tussen de vergaderingen.

Een kring van gemeenschap

We hebben gewezen op de eenheid in leer en praktijk die bestond tussen de Nieuwtestamentische vergaderingen en we hebben gezien dat er nergens in de Schrift een spoor te vinden is van de theorie van onafhankelijke vergaderingen. Gods Woord leert duidelijk het beginsel van de eenheid van de vergaderingen. Dit wordt soms wel de waarheid van “een kring van gemeenschap” genoemd. Met deze uitdrukking wordt een kring van vergaderingen bedoeld die dezelfde waarheden vasthouden, die handelen op grond van dezelfde Goddelijke beginselen, die gezamenlijke verantwoordelijkheden handhaven, en samen wandelen in praktische gemeenschap en eenheid met elkaar, om de beginselen die hen samenbinden toe te passen en in praktijk te brengen.

Alle Schriftplaatsen die we tot nu toe met betrekking tot het gemeenschappelijk leven en de orde van de vergaderingen hebben overdacht, rechtvaardigen de gedachte en de leer van een kring van vergaderingen. Hoewel we die uitdrukking in de Schrift niet vinden, geeft zij toch een waarheid weer die duidelijk geleerd wordt in het Woord van God. Natuurlijk omvat zo'n kring van gemeenschap in eerste instantie alle heiligen die niet op grond van de Schrift daarvan uitgesloten zijn. Maar in de tegenwoordige toestand van verval en verwarring in de belijdende Christenheid moet de kring van feitelijke gemeenschap van vergaderingen worden beperkt tot die vergaderingen die zich onderwerpen aan de waarheid van God, waardoor Gods Gemeente geleid en bestuurd wordt.

Als er een Schriftuurlijke grond is voor één enkele vergadering om samen te komen, afgezonderd van dat wat in strijd is met Gods Woord (en die grond bezitten we zeker), is er dus plaatselijk een kring van gemeenschap, en deze kring zou eigenlijk alle vergaderingen moeten omvatten die op gelijke wijze overal elders op Schriftuurlijke grond samenkomen.

Orde en tucht zijn noodzakelijk

Een kring van gemeenschap is een vereiste, en we moeten dat erkennen evenals de tucht die daarmee verbonden is, wanneer we ons willen vrijwaren van de tenlastelegging van onafhankelijkheid. Hoe zou anders de orde gehandhaafd en de tucht uitgeoefend kunnen worden, zoals de apostel Paulus die voor het huis van God, dat is de Gemeente van de levende God, heeft ingesteld? Op grond van hetzelfde beginsel waarmee we een plaatselijke groep van gelovigen erkennen, die vergaderd zijn in afzondering van het kwaad, moeten we ook een wereldwijde gemeenschap van groepen van gelovigen in meerdere plaatsen erkennen, dat wil dus zeggen een kring van vergaderingen.

Dit wil niet zeggen dat we een confederatie of een verbond van vergaderingen vormen of dat we een centraal bestuurslichaam oprichten. Het erkennen van een kring van vergaderingen betekent niet dat we voorwaarden aan elkaar stellen, maar dat we als vergaderingen trachten eenvoudig samen de weg te gaan in gehoorzaamheid aan het Woord van God. Een kring van gemeenschap is een praktische eenheid van gemeenschap, die de Geest van God bewerkt door gehoorzaamheid aan de Schriften. Het is de enige praktische voorstelling van het Lichaam van Christus.

Het enige alternatief zou zijn onafhankelijke vergaderingen te erkennen, wat een loochening

zou betekenen van de waarheid van het éne Lichaam, bestaande uit alle gelovigen. Over het systeem van onafhankelijkheid heeft iemand eens zo treffend gezegd: "Het beginsel van onafhankelijke vergaderingen leidt tot vrijzinnigheid en ruimdenkende verdraagzaamheid, die ieders wil toelaat en niemands geweten beproeft" (W. Kelly).

Niet-sektarische gemeenschap

Dikwijls is al geprotesteerd tegen de leer van een kring van gemeenschap, alsof die sektarisch zou zijn en niet uit God. Maar wanneer Christenen waar ook ter wereld als leden van het Lichaam van Christus erkend worden, en in gemeenschap aan de Tafel van de Heer ontvangen worden overal waar geen Schriftuurlijke verhindering tegen hun toelating bestaat en er geen sektarische naam wordt aangenomen of een bepaalde leer als groepskenmerk wordt aangehangen, maar waar gelovigen eenvoudig alléén tot de Naam van Christus vergaderd zijn, terwijl zij onafhankelijkheid afwijzen en een kring van vergaderingen erkennen waarmee zij gemeenschap oefenen, dan is zo'n vergadering van gelovigen géén partij of sekte.

Iemand heeft eens terecht geschreven: 'Hoe meer wij het bestaande sektarisme betreuren en afwijzen, des te meer worden wij ertoe genoodzaakt - en zullen wij ons erin verheugen - om het Lichaam van Christus te erkennen, overal waar dit mogelijk is. En deze kring van gemeenschap, hoewel zij niet het Lichaam is, verschaft ons de mogelijkheid het Lichaam te erkennen op een waarheidsgetrouwe en heilige wijze, voorzover de toestand van verval waarin de Gemeente verkeert ons toelaat dit te doen. Wanneer wij allen liefhebben die Christus toebehoren - met een open deur voor de toelating van allen in overeenstemming met de voorwaarden van waarheid en heiligheid - dan is zulk een kring van vergaderingen niet sektarisch, mast juist een protest tegen sektarisme; terwijl de vergadering die een verbinding met deze kring weigert, in werkelijkheid en in de volste zin van het woord sektarisch is' (F.W. Grant).

Wij behoren het gehele Lichaam van Christus te erkennen, maar niet de onschriftuurlijke groeperingen van gelovigen. In het belang van het Lichaam van Christus wijzen we godsdienstige groeperingen af omdat zij niet uit God zijn. Maar vanuit datzelfde belang zijn we verplicht de kring van niet-sektarische gemeenschap te erkennen. In zekere zin heeft iedere Christen het voorrecht aan de Tafel van de Heer aan te zitten, maar niet in iedere situatie kan hij gerechtigd zijn aan die Tafel aan te zitten: zijn wandel, zijn verbindingen of de toestand van zijn hart kunnen daarvoor een verhindering vormen, want het is de Tafel van de Heilige en de Waarachtige.

Het gezamenlijk breken van het brood aan de Tafel van de Heer is de hoogste uitdrukking van gemeenschap, en gemeenschap betekent het bezitten van dezelfde interesses en gedachten. Waar dit ontbreekt, is ware gemeenschap onmogelijk. We kunnen geen gemeenschap hebben met hen die de beginselen tegenstaan die God gegeven heeft opdat wij ons daardoor laten leiden èn die deze beginselen bestrijden. Gemeenschap kan alleen beoefend worden door een vergadering in een bepaalde plaats met vergaderingen in andere plaatsen die gebruik maken van hun voorrechten en handelen naar hun verantwoordelijkheden in overeenstemming met Gods Woord, terwijl zij wandelen in heiligheid, waarheid en eenheid.

We hebben nu de waarheid van een kring van gemeenschap besproken en hebben deze verdedigd als een Schriftuurlijk voorschrift. Met droefheid moeten we echter toegeven dat zij die getracht hebben dit beginsel vast te houden en te verwerklijken, ernstig gefaald hebben en in verschillende groepen zijn uiteengevallen, hetgeen ons alle reden geeft ons diep te verootmoedigen in schuldbelijdenis voor Gods aangezicht.

Maar dit bewijst niet dat het beginsel van een kring van gemeenschap verkeerd is. Het falen van de mens in het handhaven van Gods waarheid verandert de Goddelijke beginselen niet en geeft ons géén excuus om deze beginselen dan maar niet vast te houden of praktisch te verwerklijken. Het zou er ons veeleer toe moeten brengen onszelf diep te verootmoedigen voor God en ons één te maken met al het verval en het falen van onze vaders in vorige geslachten en van onszelf. Het zou ons ertoe moeten brengen Zijn aangezicht te zoeken en te smeken om genade en kracht om Zijn Woord vast te houden en naar Zijn gedachten te wandelen.

Hun die de onafhankelijkheid van de vergaderingen praktiseren en de leer van de eenheid van de vergaderingen een oorzaak van verdeeldheid noemen, is het niet beter vergaan, misschien wel slechter. De verderfelijke vruchten van onafhankelijkheid worden immers duidelijk gezien.

De praktische eenheid handhaven

De waarheid van het éne Lichaam, waartoe alle gelovigen behoren en van de éne Geest die deze Goddelijke "eenheid van de Geest" heeft bewerkt, vereist dat er tussen de plaatselijke vergaderingen van Christenen een praktische betrekking van eenheid moet bestaan. Dit is de betrekking die het Woord van God aanwijst voor vergaderingen en - zoals we hebben gezien - het is de enige Schriftuurlijke betrekking. In de Eerste Brief aan de Korinthiërs, die ook allen omvat, in elke plaats, die de Naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen (1 Korinthe 1:2), schrijft de apostel: "Maar ik vermaan u, broeders, door de Naam van onze Heer Jezus Christus, dat gij allen hetzelfde spreekt, en dat er onder u geen scheuringen zijn; maar dat gij vast aaneengesloten zijt, één van zin en één van gevoelen" (hoofdstuk 1:10).

Satan is voortdurend druk bezig met te proberen deze praktische eenheid van gedachten in het beoordelen van de dingen en de gelukkige gemeenschap tussen gelovigen en vergaderingen te vernietigen, en het onafhankelijk handelen en de verdeeldheid onder Gods volk te bevorderen. Daarom worden we aangespoord ons "te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede" (Efeze 4:3).

We moeten ernstig trachten de eenheid en de gemeenschap tussen de gelovigen in de plaatselijke vergadering te bevorderen en eveneens tussen de vergaderingen in de verschillende plaatsen, streken, provincies en landen. Laten we nu onze aandacht richten op enkele dingen die kunnen helpen de praktische eenheid tussen de vergaderingen van gelovigen te onderhouden, te bevorderen en te handhaven.

Voorbeelden uit de Schrift

We hebben eenvoudig in deze aangelegenheid het voorbeeld te volgen dat ons wordt geschonken in de door God gegeven beschrijving van de Gemeente ten tijde van de apostelen. In de Brieven van de apostelen Paulus, Petrus en Johannes merken we op dat er aan het einde daarvan door de betreffende apostel Christelijke groeten overgebracht worden van alle heiligen van een vergadering aan alle heiligen van de bepaalde vergadering (of aan de enkeling) aan wie de Brief gericht was. Zo bracht de apostel Paulus groeten over aan de gelovigen te Korinthe van de Gemeenten van Asia en van Aquila en Priscilla met de Gemeente die daar in Efeze in hun huis was (1 Korinthe 16:19).

De apostel Paulus bracht de heiligen in Rome ook op de hoogte van het werk voor de armen onder de heiligen te Jeruzalem dat gedaan werd door de heiligen in Macedonië en Achaje (Romeinen 15:26). En hij wilde de Korinthiërs en alle heiligen in Achaje opwekken door hun bekend te maken met de toewijding in liefdadigheid en offervaardigheid van de Gemeenten van Macedonië voor het werk van de dienst aan de behoeftige heiligen (2 Korinthe 8:1-5). Hij vertelde de gelovigen in Korinthe ook over de grote en krachtige deur die hem geopend was voor het evangelie in Efeze, en over de vele tegenstanders in die stad (1 Korinthe 16:9). We wijzen er ook op dat hij de vergadering te Kolosse verzocht ervoor te zorgen dat de Brief die hij hun had gezonden, ook in de Gemeente van de Laodiceeërs zou worden gelezen, en tevens dat zijzelf ook de Brief van Laodicea zouden lezen (Kolosse 4:16).

In de Goddelijke geschiedschrijving van de eerste tijd van de Gemeente zien we ook hoe de apostelen, en Titus, Timotheüs, Apollos en nog andere dienstknechten van de Heer de vergaderingen bezochten en daarbij - doordat ze van de éne plaats naar de andere trokken - zowel verblijdende als verdrietige berichten aan de heiligen overbrachten, waardoor ze de vergaderingen op een praktische wijze samenbonden. Petrus "reisde overal rond", en Paulus en Barnabas verhaalden aan de Gemeente te Antiochië welke grote dingen God met hen gedaan had op hun eerste zendingsreis, en dat Hij voor de volken de deur van het geloof geopend had en vergaderingen gevormd had (Handelingen 9:32; 14:26-27). Later, toen zij door de broeders te Antiochië naar Jeruzalem waren gezonden, reisden zij door Fenicië en Samaria. Daar "verhaalden zij de bekering van de volken en bereidden alle broeders grote blijdschap". En toen zij in de Gemeente te Jeruzalem gekomen waren, "verkondigden zij alles wat God met hen gedaan had" (Handelingen 15:2-4).

De hierboven vermelde voorbeelden uit de geïnspireerde beschrijving van de Gemeente in de tijd van de apostelen tonen ons het gemeentelijk leven, de Goddelijke genegenheden en de gemeenschappelijke belangen waardoor de plaatselijke vergaderingen en de hele Gemeente volledig bezielde werden. Er was een praktische openbaring van de waarheid van het éne Lichaam. Door het uitwisselen van liefdevolle groeten, door de bezoeken van dienstknechten van de Heer vanuit de éne vergadering aan een andere vergadering, en door de mededelingen betreffende eikaars welzijn en arbeid voor de Heer werden de heiligen en de vergaderingen nauwer aan elkaar verbonden en bewaard in praktische liefde, gemeenschap en eenheid.

Laat het volk van God ook heden ten dage zó handelen. Laat er tussen vergaderingen een uitwisseling zijn van liefdevolle groeten en bezoeken. Laten Gods dienstknechten en ook

plaatselijke broeders er ijverig naar streven de vergaderingen te bezoeken en te dienen en de heiligen vertrouwd te maken met het werk van de Heer en met de vreugden, de zorgen en de noden van de verschillende vergaderingen. Laten we verder ook allen meeleven en delen in deze vreugden of moeiten en voor elkaar bidden.

Het werk van hen die zich toewijden aan de dienst van de Heer en de vergaderingen bezoeken om hen met het Woord te dienen is een zeer belangrijke en noodzakelijke dienstbetoning met het oog op het bewaren van de eenheid en de bevordering van de gemeenschap tussen de vergaderingen. Satan zal echter ook trachten hen te gebruiken om tweedracht te zaaien. Hiervoor moeten zij zéér op hun hoede zijn.

Gemeenschappelijke samenkomsten en conferenties

Het beleggen van bijzondere samenkomsten tot gemeenschappelijke overdenking van het Woord, en tot gemeenschappelijk gebed, of het houden van conferenties waartoe naburige maar ook andere vergaderingen worden uitgenodigd, zijn heel nuttig voor de bevordering van praktische liefde, gemeenschap en eenheid onder de vergaderingen. Zij zorgen ervoor dat de heiligen nader tot elkaar gebracht worden en wekken nieuwe belangstelling, energie en ijver voor het werk van de Heer. De harten worden verkwikt door het gebed, door de bediening van het Woord en door de geestelijke gesprekken met andere gelovigen, waardoor de vergaderingen worden versterkt en opleven, vooral de kleinere. Geïsoleerd wonende heiligen worden eveneens bemoedigd. De eenheid in leer en praktijk wordt beter in stand gehouden door zulke gezamenlijke overdenkingen en besprekingen tijdens conferenties. En de gemeenschapsband tussen vergaderingen wordt op deze wijze versterkt. De vergaderingen zouden moeten worden aangemoedigd om, indien er gelegenheid is, zulke speciale samenkomsten en conferenties van korte duur of van enkele dagen te beleggen. Er is voor zulke algemene samenkomsten reeds dikwijls gebruikt gemaakt van nationale vrije dagen, en de heiligen zijn er steeds rijk door gezegend.

Brieven en periodieken

Waar tengevolge van te grote afstanden of door gebrek aan tijd en gebrek aan vrijheid vanwege de dagelijkse plichten de oefening van persoonlijke gemeenschap en het persoonlijk bezoeken van de heiligen en van de vergaderingen niet zo eenvoudig is, is het schrijven van brieven die getuigen van broederlijke gemeenschap en bemoediging, een grote hulp bij het bevorderen van de praktische eenheid, de gemeenschappelijke interesses en de onderlinge gemeenschap van de heiligen.

Een andere waardevolle hulp tot dit doel is het uitgeven en verspreiden van periodieken tot uiteenzetting van de waarheid van God tot opbouw van de gelovigen. Alsmede van geschriften met mededelingen van algemeen belang betreffende de heiligen en de vergaderingen in binnen- en buitenland.

Het vormen van nieuwe vergaderingen

Wanneer in een bepaalde plaats een vergadering van gelovigen gevormd moet worden, is het goed dit te doen in gemeenschap met één of meer omliggende vergaderingen of tenminste met de dichtstbijzijnde vergadering. Hierdoor wordt de eenheid en een gelukkige

gemeenschap bevorderd, en de geest van onafhankelijkheid wordt vermeden. Daarna, wanneer alles overeenkomstig de Schriftuurlijke orde zijn beslag heeft gekregen, kunnen de omringende bestaande vergaderingen het ontstaan van deze nieuwe vergadering aan de andere vergaderingen bekendmaken en haar in hun gemeenschap en aanhoudende voorbede aanbevelen. De naburige vergaderingen moeten praktische gemeenschap betonen met deze nieuwe vergadering in het feit dat zij een nieuw getuigenis voor de Heer beginnen op de grondslag van het éne Lichaam, en hen daarom van tijd tot tijd helpen op deze weg door bezoeken en de bediening van het Woord.

Als op deze wijze gemeenschap met een andere vergadering beoefend wordt, leert de nieuw gevormde vergadering wat het betekent praktisch te handelen op grond van de waarheid van het éne Lichaam en de éne Geest. Zo leert zij reeds in het allereerste begin dat zij geen onafhankelijke groep is en niet onafhankelijk van de Gemeente elders kan handelen.

In verband hiermee willen we de aandacht van de lezer graag vestigen op een waarheid die iemand eens zeer juist als volgt heeft uiteengezet: 'Het is heel duidelijk dat, wanneer er twee of drie bijeenvergaderd zijn, zij een vergadering vormen, en dat als zij op Schriftuurlijke wijze vergaderd zijn, zij een vergadering van God zijn... Maar als daar in die plaats reeds een dergelijke vergadering bestaat, en een andere vergadering wordt door de wil van de mens onafhankelijk daarvan gevormd, dan is in Gods ogen alleen de eerste zedelijk gezien de vergadering van God en de andere in het geheel niet, omdat die andere vergadering gevormd is in onafhankelijkheid van de eenheid van het Lichaam' (J.N. Darby).

We moeten er dus zeker van zijn dat we bij het vormen van een nieuwe vergadering niet onafhankelijk handelen, maar dat we handelen in overeenstemming met de eenheid van het Lichaam van Christus. Het spreekt vanzelf dat een vergadering die er bewust mee doorgaat een verkeerde weg te volgen die gekenmerkt is door kwaad en eigenwilligheid, uiteindelijk door de andere vergaderingen terzijde gesteld moet worden en dus afgesneden moet worden van de gemeenschap als een melaats huis (zie Lev. 14:43-45).

Zij kan niet langer worden beschouwd als een vergadering die op de grondslag van de Schrift vergaderd is. Wanneer nu in zo'n plaats een nieuwe vergadering ontstaat, in gemeenschap met vergaderingen elders, dan is dit geen daad van onafhankelijkheid, maar in overeenstemming met de heiligheid en de waarheid van Gods huis, die afzondering van het kwaad vereisen (2 Kor. 6:17; 2 Tim. 2:20, 21). Wanneer we, zoals sommigen, zouden zeggen dat er geen Schriftuurlijke reden is om de gemeenschap met een vergadering te verbreken, is dat hetzelfde als te zeggen dat de Schrift niet zou oproepen tot afzondering van het kwaad.

Aanbevelingsbrieven

Uit Handelingen 18:27, Romeinen 16:1,2 Korinthe 3:1 en Kolosse 4:10 leren we dat het onder de eerste Christenen een normale gang van zaken was om aanbevelingsbrieven mee te geven aan gelovigen die uit hun midden naar andere vergaderingen gingen waar men hen niet kende. Hetzelfde vereisten zij van vreemdelingen die bij hen kwamen om gemeenschap te oefenen. Dergelijke brieven bevestigden dat de betreffende persoon een waarachtige gelovige was en in godsvrucht wandelde. Deze brieven zijn waardevolle middelen om een

gelovige aan een vergadering voor te stellen en hem te verzekeren van een hartelijk ontvangst.

Ook wordt men er op deze wijze voor bewaard valse broeders te ontvangen. Aanbevelingsbrieven dragen ertoe bij het vertrouwen en de gemeenschap tussen de vergaderingen te bevorderen en zijn een grote hulp bij het handhaven van de Goddelijke orde en eenheid. De brief dient afkomstig te zijn van de vergadering en gericht te zijn aan de vergadering die de betreffende gelovige zal ontvangen.

Men dient er nauwkeurig acht op te slaan het schrijven van een aanbevelingsbrief niet achterwege te laten, wanneer iemand een vergadering bezoekt waar hij onbekend is. Overigens blijkt ook duidelijk uit 2 Korinthe 3:1 dat een dergelijke aanbevelingsbrief niet vereist is voor iemand die bij een aantal gelovigen in de te bezoeken vergadering bekend is.

Besluit

Moge de Heer ons persoonlijk en als vergaderingen helpen om te wandelen in praktische eenheid als leden van het Lichaam van Christus en "de eenheid van de Geest te bewaren, in de band van de vrede" (Efeze 4:3). Geve de Heer dat de ware en Schriftuurlijke betrekkingen van eenheid en van gezamenlijke verantwoordelijkheid en gemeenschap tussen de vergaderingen gehandhaafd worden.

R.K. Campbell.